

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 11CoCsp/6/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119217770
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Radičová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:6119217770.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Radičovej a členov senátu Mgr. Marka Anovčina a JUDr. Márie Vrtochovej, v spore žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, A., so sídlom Bajkalská 30, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 31 335 004, právne zastúpeného: KUBINEC & PARTNERS advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Skuteckého 6, Banská Bystrica, IČO: 36 851 574, proti žalovaným: 1/ B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XX, D., zastúpenej D. E. F. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XX, H., doručovacia adresa: I. J. XXXX/XX, H., 2/ E. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XX, L., o zaplatenie 26.561,60 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej 1/ proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 13. marca 2024, č. k. NM-8Csp/54/2019-274, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalobu zamietla.

II. Žalovanej 1/ p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 26.561,60 eur, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 21.300,43 eur od 01.11.2018 do zaplatenia, a to spolu so žalovaným 2/, ktorému bola uvedená povinnosť na zaplatenie uložená platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 14Up/87/2019 zo dňa 27.02.2019, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť ďalšieho žalovaného, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II. žalobcovi voči žalovanej 1/ priznal náhrada trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovaným 1/ a 2/ zaplatenia sumy 26.561,60 eur s príslušenstvom titulom Zmluvy o stavebnom sporení č. XXXXXXXX X XX v spojení so Zmluvou o úvere č. XXXXXXXX X XX zo dňa 28.05.2014. Pôvodne bola žaloba podaná na Okresný súd Banská Bystrica, ktorý vydal dňa 15.04.2019 platobný rozkaz, sp. zn. 14Up/87/2019, ktorým zaviazal žalovaných 1/ a 2/ na zaplatenie istiny vo výške 26.561,60 eur, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 21.300,43 eur od 01.11.2018 do zaplatenia, spoločne a nerozdielne, proti ktorému žalovaná 1/ podala odpor a platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť voči žalovanému 2/ dňa 30.03.2019.

3. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom, č. k. 8Csp/54/2019-206 zo dňa 14.02.2023 vo výroku I. zamietol žalobu vo vzťahu k žalovanej 1/ a vo výroku II. žalovanej 1/ priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zamietnutie žaloby súd prvej inštancie odôvodnil tým, že žalobca sa domáhal zaplatenia žalovanej sumy titulom nezaplateného úveru z uzatvorenej Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX X XX zo dňa 28.05.2014. Zo žaloby a z jej doplnenia nie je žalovaná suma špecifikovaná a konkretizovaná tak, aby bolo zrejmé, v akej výške boli realizované jednotlivé splátky zo strany žalovaných, ktorého dňa, v

akej výške, z akej sumy a za aké obdobie si uplatňuje žalobca úrok z úveru, nie sú uvedené ďalšie prípadné nároky žalobcu, alebo iné skutočnosti, ktoré majú vplyv na konečnú výšku žalovanej sumy. Podľa skutkového odôvodnenia žaloby sa nedá posúdiť, ako žalobca dospel k žalovanej sume, ktoré skutočnosti boli podstatné pre záver a ustálenie výšky žalovanej sumy. Povinnosťou súdu nemôže byť z predložených listinných dokladov zisťovať, z čoho pozostáva žalovaná istina a ako sa žalobca k vyčísleniu svojej pohľadávky dopracoval. Žalobca si dostatočne nesplnil svoju povinnosť tvrdenia, dôsledkom čoho je jeho neúspech vo veci samej. Na odvolanie Krajský súd v Trenčíne uznesením, č. k. 11CoCsp/3/2023-249 zo dňa 28.08.2023 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Odvolací súd uviedol, že vychádzajúc z obsahu spisu žalobca si svoju povinnosť tvrdenia aj povinnosť doložiť listinné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení splnil dostatočne na to, aby súd mohol o uplatnenom nároku konať a posúdiť jeho prípadnú dôvodnosť. Z predmetných písomností v zhode so žalobou a jej doplnením vyplýva, že žalovaní celkovo do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti uskutočnili vklady, ktoré boli započítané na úroky medziúveru vo výške 3.977,17 eur a boli naúčtované vo výške 4.813,31 eur. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (28.12.2016) bola na konte sporenia nasporená suma 992,80 eur, čo vyplýva so žalobcom predloženého Výpisu z účtu medziúveru. Po vyhlásení mimoriadnej splatnosti uskutočnili žalovaní vklady v celkovej výške 8.542,91 eur. Súd prvej inštancie sa však žalobcom predloženými listinami žiadnym spôsobom nezaoberal a ani neuviedol, v čom a z akého dôvodu žalobcom predložené listiny a ním uvádzané skutočnosti neboli postačujúce pre posúdenie žalovaného nároku. Úlohou súdu prvej inštancie bude po vrátení veci opätovne prejednať, posúdiť platnosť a obsahovú nezávadnosť predloženej úverovej zmluvy, posúdiť spornosť skutkových tvrdení strán ohľadom splácania úveru, vykonať navrhnuté dôkazy na preukázanie sporných skutočností a vykonané dôkazy vyhodnotiť každý jednotlivito a vo vzájomnej súvislosti, následne na zistený skutkový stav aplikovať príslušné hmotnoprávne ustanovenia a vo veci opätovne rozhodnúť.

4. Po zrušení a vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu, keď zmluvu o úvere č. XXXXXX zo dňa 28.04.2014 uzatvoril žalobca ako veriteľ, žalovaná 1/ ako dlžník a žalovaný 2/ ako spoludlžník, predmetom ktorej bolo poskytnutie medziúveru č. XXXXXXXXXXXX vo výške 30.000,- eur, pričom po pridelení cieľovej sumy zmluvy o stavebnom sporení, na základe ktorej bol medziúver poskytnutý, a súčasne pri dodržaní všetkých zmluvných podmienok sa medziúver zúčtuje bez osobitnej dohody s nasporenou sumou na účte stavebného sporenia na stavebný úver č. XXXXXXXXXXXX vo výške cca 17.736,34 eur. Mesačná splátka úrokov z medziúveru bola vo výške 167,25 eur a mesačný vklad bol vo výške 38,87 eur. Výška stavebného úveru po pridelení cieľovej sumy bola dohodnutá sumou 17.736,34 eur. Mesačná splátka vrátane úrokov stavebného úveru bola vo výške 206,12 eur. Celková čiastka medziúveru, ktorú musí dlžník zaplatiť, predstavovala sumu 76.970,65 eur. V konaní bolo nesporné, že žalovaná 1/ (so spoludlžníkom žalovaným 2/) porušila zmluvne dohodnuté podmienky a medziúver prestala riadne a včas splácať. Žalobca listom zo dňa 02.11.2021 vyzval žalovanú 1/ na zaplatenie omeškaných splátok vrátane splátky za november 2016 spolu vo výške 700,06 eur do 18.11.2021, pričom žalovaná 1/ zároveň upozornil, že v prípade, ak omeškané splátky nebudú doplatené, žalobca vyhlási mimoriadnu splatnosť úveru a žalovaná bude povinná zaplatiť celý dlh naraz. Žalovaná zásielku neprevzala v odbernej lehote. Žalovaná omeškané splátky žalobcovi nezaplatila a žalobca listom zo dňa 28.12.2016 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, výška dlžnej sumy bola 29.978,34 eur. Žalovaná zásielku neprevzala v odbernej lehote.

5. Súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil ust. § 497, § 502 ods. 1, § 504, § 369 ods. 3 zákonom č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1, 2, § 565, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 3 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 2 ods. 1, § 8 ods. 2, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení. V danom prípade ide o úverovú zmluvu podľa § 497 Obchodného zákonníka, ktorá sa riadi režimom Obchodného zákonníka v spojení s § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení a zároveň ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Medzi stranami nebolo sporné platné uzatvorenie zmluvy, nebola sporná výška poskytnutej sumy zo strany žalobcu žalovanej 1/ a žalovanému 2/, ani skutočnosť, že žalovaná 1/ a žalovaný 2/ prestali splácať predpísané splátky v súlade so zmluvou, na základe čoho došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru v súlade so zmluvou (článok X. bod 10.1 zmluvy) a v súlade s § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Tieto skutočnosti žalovaná 1/ v konaní nerozporovala. V zmysle úverovej zmluvy (čl. VIII., bod 8.1.) poplatok za spracovanie úveru v sume 360,- eur si žalobca zúčtoval pri prvom čerpaní peňažných prostriedkov. Úverové prostriedky boli vyplácané

v 3 splátkach, a to dňa 10.06.2014 v sume 19.089,37 eur, dňa 10.06.2014 v sume 4.910,63 eur a dňa 21.10.2014 v sume 5.640,- eur. V zmysle čl. V. bod 5.3. zmluvy, splátky vo výške 206,12 eur pozostávali z vkladu na účet sporenia vo výške 38,87 eur a zo splátky úrokov za medziúver vo výške 167,25 eur. Nakoľko sa úver do zosplatenia stále nachádzal v štádiu medziúveru, žalovaní uskutočnili vklady, ktoré boli započítané na úroky medziúveru vo výške 3 977,17 eur a boli naúčtované do vyhlásenia splatnosti (28.12.2016) vo výške 4.813,31 eur, ostali tak nezaplatené do 28.12.2016 vo výške 836,14 eur. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti bola na konte sporenia nasporená suma 992,80 eur, zúčtovanie s kontom medziúveru v tejto výške bolo započítané na istinu úveru. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru 28.12.2016 bol dlh žalovaných v sume 29.978,34 eur. Nakoľko vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru zmluva nezaniká, úročil žalobca istinu dohodnutým úrokom úver v sadzbe 6,69% ročne. Od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru do podania žaloby boli vykonané vklady celkovo vo výške 8.542,91 eur, ktorým sa znížila istina pohľadávky a boli doúčtované úroky z úveru k 31.10.2018 vo výške 2.966,82 eur a úroky z omeškania vo výške 2.294,35 eur. Žalovaná suma vo výške 26.561,60 eur je dlh žalovaných ku dňu 31.10.2018.

6. Z predložených dôkazov je nepochybné, že žalovaní celkovo do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti uskutočnili vklady, ktoré boli započítané na úroky medziúveru vo výške 3.977,17 eur a boli naúčtované vo výške 4.813,31 eur. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (28.12.2016) bola na konte sporenia nasporená suma 992,80 eur, čo vyplýva z výpisu z účtu medziúveru. Po vyhlásení mimoriadnej splatnosti uskutočnili žalovaní vklady v celkovej výške 8.542,91 eur, čo vyplýva z výpisu z účtu medziúveru s rozpisom dátumov jednotlivých vkladov. Žalovaná neuviedla žiadne konkrétne námietky voči vyčíslnému dlhu z úverovej zmluvy. Pokiaľ žalovaná 1/ namietala výšku sumy, ktorú zaplatila na úvere, neboli predložené ani označené dôkazy preukazujúce jej tvrdenia. Z uvedených dôvodov súd rozhodol, že žalovaná 1/ je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 26.561,60 eur, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 21.300,43 eur od 01.11.2018 do zaplatenia, a to spolu so žalovaným 2/, ktorému bola uvedená povinnosť na zaplatenie uložená platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 14Up/87/2019 zo dňa 27.02.2019 s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť ďalšieho žalovaného. Pokiaľ sa žalovaná 1/ v konaní bránila tým, že žalovaný 2/ uznal celý dlh, keď obsahom Dohody o vysporiadaní BSM pri ich rozvode bolo aj vysporiadanie ich spoločných dlhov, súd uviedol, že aj po uzavretí dohody o vysporiadaní BSM môžu veritelia manželov postihovať ich spoločný majetok, ako keby k žiadnej dohode o vysporiadaní nedošlo. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 3 CSP. V danom prípade bol žalobca vo vzťahu k žalovanej 1/ plne úspešný, žalobcovi tak vzniklo voči žalovanej právo na náhradu účelne vynaložených trov prvoinštančného, ako i odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná 1/ uplatniac odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d), f), h) CSP. Žalovaná uviedla, že dňa 28.05.2014 uzatvorila s manželom (žalovaným 2/) zmluvu o úvere č. XXXXXXXX so žalobcom, predmetom ktorej bol spotrebný úver vo výške 30.000,- eur. Mesačná splátka úveru bola dohodnutá vo výške 206,12 eur, ktorá sa uhrádzala do decembra 2016 a v októbri 2016 sa splátka zvýšila na 625,- eur mesačne, ktorá sa uhrádzala od januára 2017 do októbra 2018. V októbri 2018 žalovaný 2/ prišiel o zamestnanie, žalovaná 1/ sama splácala nižšiu splátku vo výške 200,- eur a žalobca nepovolil nižší splátkový kalendár. Žalovaná namietala žalobcom nadnesenú žalovanú sumu a poukazuje na uhradené sumy za rok 2014 vo výške 2.718,59 eur, za rok 2015 vo výške 4.196,25 eur, za rok 2016 vo výške 2.619,86 eur, za rok 2017 vo výške 4.789,- eur a za rok 2018 vo výške 2.490,- eur, ktoré zaplatené sumy sú uvedené v prílohe k platobnému rozkazu. Žalobcovi už je uhradená suma 16.813,70 eur a žalovaná nemôže byť zaviazaná splatiť túto sumu dvakrát. Predmetná žaloba nie je dôvodná a opodstatnená, vydaný rozsudok je nesprávny. Žalovaná viackrát navrhovala súdu, aby zabezpečil dôkazy, a to jednotlivé mesačné výpisy o úhrade splátok od júna 2014 do roku 2018, jednotlivé poplatky za každú upomienku a úroky z omeškania. Predmetné dôkazy boli zo strany súdu žiadané, pričom žalobca ich neposkytol. V konečnom dôsledku je napadnutý rozsudok súdu nepreskúmateľný. Žalobca nemal prehľad o zaplatených sumách a mal za to, že žalovaná neuhradila ani jednu splátku úveru a chcel zaplatiť celú sumu úveru aj s úrokom. Žalobca sa chcel bezdôvodne obohatiť o sumu, ktorú žalovaná už raz zaplatila. Žalobca len doložil dôkazy, že bol poskytnutý úver, splátkový kalendár, nezaplatené splátke, výzvy na zaplatenie, pričom tieto dôkazy nedoložil úplne, keď žalovaná viackrát vyzývala žalobcu o poníženie splátok, aby sa úver nestal splatný. Žalobca si nesplnil povinnosť opísať rozhodujúce skutkové tvrdenia ani v žalobe, keď nepredložil dôkazy na ich preukázanie, a to ani podaním zo dňa 30.12.2022, v ktorom opísal tie isté tvrdenia ako v žalobe. Žalobca opieral svoj nárok len o skutočnosť, že na základe zmluvy o úvere bol poskytnutý úver a poskytol len niektoré uhradené splátky. Ostatné splátky úmyselne súdu zatajil

a nepredložil. Skutočnosť, že bol žalovaným poskytnutý úver a dostali sa do platobnej neschopnosti, žalovaní nepopierali. Za sporné označovali iné skutočnosti, ktoré žiadali viackrát od žalobcu preukázať, čo nespravil riadne a včas. Žalovaná má za to, že rozhodnutie súdu má skutkové a právne vady a súd porušil právo na spravodlivý proces, pretože sa nedostatočne vysporiadal s predloženými dôkazmi, ktoré nehodnotil správne, spravodlivo a zákonne. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil.

8. K odvolaniu žalovanej 1/ sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že rozsudok považuje v celom rozsahu za vecne správny, vychádza z riadne zisteného skutkového stavu, je zákonný a spravodlivý. Odvolanie žalovanej pôsobí zmätočne, keďže sú v ňom namietané skutočnosti, na ktoré poskytol v konaní jasné stanovisko odvolací súd už vo svojom predchádzajúcom uznesení, sp. zn. 11CoCsp/3/2023. Žalovaná v odvolaní namieta žalovanú sumu, ktorá skutočnosť bola už v konaní viackrát riešená a vysvetľovaná, avšak žalovaná neuvádza konkrétne dôvody, v čom namieta žalovanú sumu v spojení s predloženými dôkazmi. Žalobca poskytol v konaní rozpis zaplatených úhrad zo strany žalovanej, ako aj podrobný rozpis zúčtovania jednotlivých súm v súlade s uzavretou zmluvou o úvere. Žalovaná suma 26.561,60 eur predstavuje výšku dlhu ku dňu 31.10.2018, pričom pozostáva z istiny vo výške 20.464,29 eur (29.007,20 eur – 8.542,91 eur), z nezaplatených úrokov do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti vo výške 836,14 eur, z nezaplatených úrokov z úveru (6,69 %) vo výške 2.966,82 eur a z nezaplatených úrokov z omeškania (5,00 %) vo výške 2.294,35 eur. Z uznesenia Krajského súdu v Trenčíne vyplýva, že si svoju povinnosť tvrdenia aj dôkaznú povinnosť žalobca splnil dostatočne na to, aby súd mohol o uplatnenom nároku konať a posúdiť jeho dôvodnosť. Pokiaľ žalovaná disponuje dôkazmi na preukázanie svojich tvrdení, bolo jej procesnou povinnosťou ich v konaní predložiť. Súd prvej inštancie sa s týmito námietkami žalovanej vysporiadal v bode 45 rozsudku. Žalovaná v konaní nepredložila žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení ohľadom spochybnovania dlžnej sumy a súd na základe vykonaného dokazovania nedospel k inej výške uhradených splátok zo strany žalovanej, než to uvádzal žalobca. K tvrdeniu žalovanej, že žalobca nikdy neposkytol ňou požadované dôkazy, uviedol, že všetky skutočnosti, ktoré žalovaná žiadala preukázať, vyplývajú z ním predložených listinných dôkazov v konaní. Žalobca podrobne v konaní predložil listinné dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia spolu s podrobnou písomnou špecifikáciou jednotlivých úhrad splátok, ich zúčtovaní, úročení. Ak je žalovaná toho názoru, že žalobca nemá evidované niektoré ňou uhradené splátky, potom mala predložiť dôkaz o ich úhrade, nakoľko žalobca eviduje splátky, ktoré boli skutočne pripísané na účet stavebného sporenia a na účet medziúveru a nemôže preukazovať úhradu iných splátok, ktoré na týchto účtoch ani neeviduje. V konaní nebolo sporné, že žalobca poskytol na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX X XX žalovaným medziúver vo výške 30.000,- eur. Žalovaná sa zaviazala splácať úver pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 206,12 eur. Nakoľko sa žalovaná dostala do omeškania a omeškané splátky nedoplatila, žalobca v zmysle zmluvných podmienok vyhlásil dňa 28.12.2016 mimoriadnu splatnosť úveru a realizoval zúčtovania podľa predložených príloh v konaní. Sporným v konaní mala byť uhradená suma, avšak žalovaná neuviedla žiadne konkrétne námietky voči vyčíslenej žalovanej sume. Za účelom preukázania uhradených splátok zo strany žalovanej vykonal súd rozsiahle dokazovanie, zabezpečil všetky žalovanou navrhnuté dôkazy, pričom ani samotná žalovaná v rámci konania neuvádzala a ani nedokázala presne uviesť, v akej ňou tvrdenej výške nemali byť zo strany žalobcu splátky evidované. Námietky žalovanej súd prvej inštancie náležite vyhodnotil, riadne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny.

9. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonnej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, zároveň nariadil pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP, keď bolo potrebné doplniť a zopakovať dokazovanie a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť a žalobu zamietnuť.

10. Súd prvej inštancie založil svoje vyhovujúce rozhodnutie na tom právnom názore, že zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenú dňa 28.05.2014 medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou 1/ ako dlžníkom a žalovaným 2/ ako spoludlžníkom posúdil ako úverovú zmluvu v zmysle § 497 Obchodného zákonníka v spojení s § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení a zároveň ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že žalovaní 1/ a 2/ sa dostali do omeškania so splácaním mesačných splátok poskytnutého úveru, na základe čoho došlo

k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru v súlade s § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, preto súd žalovanej 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 26.561,60 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 21.300,43 eur od 01.11.2018 do zaplatenia, a to spolu so žalovaným 2/, ktorému bola uvedená povinnosť na zaplatenie uložená platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 14Up/87/2019 zo dňa 27.02.2019 s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť druhého žalovaného. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 30.03.2019 voči žalovanému 2/.

11. Odvolací súd sa síce stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorená dňa 28.05.2014 medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanými 1/ a 2/ ako dlžníkmi je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ale zároveň je aj spotrebiteľskou zmluvou podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, preto bolo nevyhnutné posúdiť ex offa obligatórne náležitosti úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. a platnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, resp. či boli dodržané podmienky podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 565 Občianskeho zákonníka, čo súd prvej inštancie opomenul a obmedzil sa len na konštatovanie, že došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru v súlade s § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a ani neposúdil, či úverová zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z..

12. Odvolací súd za primeraného použitia ustanovení o konaní pred súdom prvej inštancie podľa § 378 ods. 1 CSP nariadil v spore odvolacie pojednávanie dňa 26.06.2025, na ktorom postupoval podľa § 385 CSP v spojení s § 185 CSP, podľa § 187, § 188 ods. 1 CSP, nakoľko mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, vec nesprávne právne posúdil, keď predmetnú vec bolo potrebné posúdiť v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, a to vo vzťahu k posúdeniu, či zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.05.2014 obsahuje obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. a k posúdeniu platnosti zosplatenia úveru.

13. Strany sporu sa na pojednávanie nariadené odvolacím súdom dňa 26.06.2025 nedostavili, svoju neúčasť vopred ospravedlnili a nežiadali o odročenie pojednávania. Odvolací súd pojednával v neprítomnosti riadne predvolaných a neúčastou ospravedlnených sporových strán, podal stručnú správu o priebehu doterajšieho konania, oboznámil rozsudok súdu prvej inštancie a opätovne oboznámil dôkazy nachádzajúce sa na č. I. 8 (zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.05.2014), č. I. 21 (upozornenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti zo dňa 02.11.2016) a č. I. 24 (oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 28.12.2016).

14. V prejednávanej veci sa žalobca podanou žalobou domáhal voči žalovaným 1/ a 2/ zaplatenia 26.561,60 eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že dňa 28.05.2014 strany sporu medzi sebou uzatvorili zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobca žalovaným poskytol medziúver vo výške 30.000,- eur, znížený o poplatok za poskytnutie úveru v sume 360,- eur (čl. VIII., bod 8.1. zmluvy o úvere). Poskytnutý úver bol vyplatený žalovaným dňa 10.06.2014 v sume 19.089,37 eur, dňa 10.06.2014 v sume 4.910,63 eur a dňa 21.10.2014 v sume 5.640,- eur. Zo žalobcom predložených dôkazov teda vyplynulo, že titulom úverovej zmluvy bola žalovaným poskytnutá suma 29.640,- eur, nakoľko žalobca poskytol žalovaným úver znížený o spracovateľský poplatok vo výške 360,- eur. Úroková sadzba medziúveru predstavovala 6,69 % p. a. s tým, že výška úroku stavebného úveru bola stranami dohodnutá na 4,75 % p. a.. Žalovaní mali povinnosť platiť sumu 206,12 eur mesačne (splátka úrokov z medziúveru 167,25 eur a splátka vkladu na účet sporenia 38,87 eur) do 15. dňa v mesiaci. Počet splátok úrokov z medziúveru do pridelenia cieľovej sumy bol určený na 256 splátok. Výška stavebného úveru po pridelení cieľovej sumy bola 17.736,34 eur. Výška mesačnej splátky vrátane úrokov stavebného úveru bola 206,12 eur, splatnosť vždy 15. deň v mesiaci, v počte splátok istiny a úrokov stavebného úveru 105. Doba trvania medziúveru/stavebného úveru bola stanovená na 30,08 rokov. Konečná splatnosť medziúveru/ stavebného úveru bola do 15.06.2044. V dôsledku skutočnosti, že žalovaní si neplnili svoj záväzok vzniknutý z úverovej zmluvy žalobca dňa 28.12.2016 vyhlásil mimoriadnu splatnosť zostatku úveru s príslušenstvom, keď predtým listom zo dňa 02.11.2016 vyzval žalovaných k úhrade, avšak tí dlžnú sumu neuhradili. V konaní nebola medzi stranami sporná platnosť uzatvorenej zmluvy o úvere.

15. Odvolací súd dospel k záveru, že zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.05.2014 neobsahuje obligatórnu náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. o

spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, nakoľko v zmluve o úvere je nesprávne uvedená výška poskytnutého úveru. Z výpisu účtu ako aj zo samotnej úverovej zmluvy vyplynulo, že žalovaným 1/ a 2/ ako dlžníkom nebol reálne poskytnutý úver vo výške 30.000,- eur v zmysle zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, ale žalovaným bola poskytnutá len suma 29.640,- eur, nakoľko žalobca si sumu 360,- eur započítal ako poplatok za poskytnutie úveru, resp. spracovateľský poplatok, ktorý bol uhradený z prostriedkov úveru. Odvolací súd v tomto smere konštatuje, že na účely výkladu pojmu „celková výška úveru“ obsiahnutého v čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere je potrebné vychádzať z výkladu tejto smernice poskytnutého Súdnym dvorom Európskej únie v rozsudku z 21. apríla 2016 C-377/14 Ernst Georg Randlinger a Helena Randlingerová proti Finway a.s., ktorý riešil otázku, či tú časť úveru, ktorá už v okamihu poskytnutia tohto úveru sa započítava na poplatky za poskytnutie úveru a nebola tak daná spotrebiteľovi k dispozícii, možno zahrnúť do celkovej výšky úveru (a tým aj na účely výpočtu RPMN). Súdny dvor Európskej únie vysvetlil, že celková výška úveru a celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sa vzájomne vylučujú, a preto celková výška úveru nemôže zahŕňať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa (porovnaj rozsudok C-377/14 bod 85). Celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Obdobne podľa vnútroštátnej judikatúry poplatok za poskytnutie pôžičky má charakter odmeny poskytovateľovi služby spotrebiteľského úveru a nemožno ho považovať za istinu úveru, keď svojou povahou tvorí náklady spotrebiteľského úveru (porovnaj rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/39/2012 a sp. zn. 6Sžo/21/2013). Ak v procese uzatvárania spotrebiteľského úveru podstatné informácie týkajúce sa spotrebiteľského úveru veriteľ poskytol spotrebiteľovi nejasným, nezrozumiteľným spôsobom, mohol spotrebiteľa uviesť do omylu vo vzťahu k výške poskytovaného úveru, majúcim za následok, že spotrebiteľ prijal rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/21/2013). Taktiež aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 9Cdo/287/2021 uviedol, že jednou z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je údaj o celkovej výške úveru. V zmysle definície zákona o spotrebiteľských úveroch ide o maximálnu výšku alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy. Zákon zároveň definuje osobitne aj pojem celkových nákladov spotrebiteľa ako všetkých nákladov spojených s úverom vrátane poplatkov akéhokoľvek druhu. Pokiaľ je teda predmetom posúdenia poplatok za poskytnutie úveru, ktorý je bez pochyb nákladom spotrebiteľa súvisiacim s úverom, potom je pojmovo vylúčené, aby bol zároveň považovaný za finančné prostriedky poskytnuté na základe úverovej zmluvy.

16. Odvolací súd má za to, že do celkovej výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru nemožno započítavať plnenia, ktoré nie sú skutočným plnením veriteľa dlžníkovi, ale majú byť v skutočnosti plnením dlžníka veriteľovi, a teda sú nákladmi úveru, patria do odplaty za úver, preto ich nemožno uvádzať v rámci výšky poskytnutého úveru, a to aj s poukazom na ustanovenie § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z., v zmysle ktorého celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe. V rámci vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalovaným 1/ a 2/ bol poskytnutý úver vo výške 30.000,- eur na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 28.05.2014, pričom poplatok za poskytnutie úveru vo výške 360,- eur bol zaplatený jednorazovo pri poskytnutí úveru. Pokiaľ je predmetom posúdenia poplatok za poskytnutie úveru, ktorý je bez pochyb nákladom spotrebiteľa súvisiacim s úverom, potom je pojmovo vylúčené, aby bol zároveň považovaný za finančné prostriedky poskytnuté na základe úverovej zmluvy. Žalobca ako veriteľ tak síce formálne poskytol žalovaným 1/ a 2/ úver vo výške 30.000,- eur, avšak v dôsledku následného odpočítania poplatku za poskytnutie úveru s týmito finančnými prostriedkami žalovaní nemohli disponovať a v skutočnosti im bol poskytnutý úver v nižšej sume 29.640,- eur, než bol deklarovaný v úverovej zmluve. Žalobca nepreukázal, že suma 30.000,- eur bola v plnej výške daná k dispozícii žalovaným, nakoľko predmetná výška úveru uvedená v úverovej zmluve nebola nikdy zo strany žalobcu prevedená na účet žalovaných, ktorí tak s úverom vo výške 30.000,- eur nikdy nedisponovali. Na základe uvedeného možno konštatovať, že zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 28.05.2014 nespĺňa požiadavku obligatórnej obsahovej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z., a to celkovej výšky úveru (neuvedenie či jej nesprávne uvedenie), do ktorej bola zahrnutá aj časť nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, predstavujúca poplatok za poskytnutie úveru, preto úver je

potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia úverovej zmluvy.

17. Následne sa odvolací súd zameril na zosplatenie úveru. Účelom ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je zamedziť zosplatiťovaniu záväzkov spotrebiteľov zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorých plnenie je dojednané v splátkach, z dôvodu len krátko trvajúceho omeškania spotrebiteľa so zaplacením splátky a súčasne dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlžnej splátky predtým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatenie celého dlhu. K uvedenému však musí byť nepochybne spotrebiteľ informovaný, pre nezaplatenie ktorej splátky mu hrozí uplatnenie práva veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka.

18. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplacením splátky, a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Uvedené ustanovenie je potrebné vykladať v kontexte s ust. § 565 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pri nesplnení niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Odvolací súd konštatuje, že výzva prezumovaná v ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je jednostranným právnym úkonom, ktorý z hľadiska jeho určitosti musí obligatórne obsahovať (identifikáciu) splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Bez uvedenia tejto identifikácie nie je možné následne preskúmať splnenie podmienok na uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Je potrebné si uvedomiť, že sa nejedná iba o formálnu podmienku, ale sa jedná o notifikačnú povinnosť dodávateľa voči spotrebiteľovi, ktorá má umožniť spotrebiteľovi dozvedieť sa o hrozacom následku spočívajúcom vo vyhlásení predčasnej splatnosti úveru a tento následok odvrátiť. Práve uvedenie konkrétnej splátky je rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá musí byť spotrebiteľovi určito vyjadrená, nakoľko uvedenie „iba,“ výšky dlhu, s ktorým je spotrebiteľ v omeškaní, vykazuje podstatnú mieru abstrakcie a spotrebiteľ z takto vyjadreného údaja nemôže bez ďalšieho určiť, ktorá splátka môže v budúcnosti založiť dôvodnosť predčasného zosplatenia, resp. ktorú splátku považuje dodávateľ za splátku rozhodnú. Z uvedeného potom nie je objektívne vopred možné určiť, kedy si dodávateľ uplatní (resp. môže uplatniť) svoje právo pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru založené omeškáním s úhradou splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní aspoň tri mesiace, môže veriteľ uplatniť výlučne do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky (v poradí prvej splátky, ktorá sa stala splatnou po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplacením splátky zakladajúcej právo zosplatenia úveru), inak právo na zosplatenie úveru na základe splátky, ktorá zakladá právo na zosplatenie úveru, zaniká. Z uvedeného možno potom vyvodiť, že aj z právneho úkonu veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka by malo byť zrejme naplnenie podmienok podľa tohto ustanovenia a súčasne ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nakoľko v opačnom prípade nemôže objektívne zakladať vedomosť dlžníka o dôvodnosti zosplatenia a reálnej možnosti odvrátenia tohto (hroziaceho) následku, ale stáva sa iba formálnym upozornením nenapĺňajúcim účel predmetného ustanovenia.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené poukazuje odvolací súd na uznesenie sp. zn. 5Cdo/197/2024 zo dňa 26.06.2024, v ktorom Najvyšší súd SR konštatoval, že v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ust. § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre platný právny úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatiť celý dlh. Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premlčacej lehoty, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, že zaplacením akej sumy zabráni zosplateniu úveru. Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený. Tento svoj právny názor zopakoval najvyšší súd aj vo svojom uznesení, sp. zn. 6Cdo/15/2023 zo dňa 25. septembra 2024 a odkázal naň aj v rozsudku, sp. zn. 5Cdo/188/2023 zo dňa 31. júla 2024.

20. Odvolací súd prijíma uvedený výklad dotknutých zákonných ustanovení Najvyšším súdom SR v tom zmysle, že veriteľ má právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky úveru len vtedy, ak je dlžník v omeškaní s tou konkrétnou splátkou, vo vzťahu ku ktorej bol upozornený na uplatnenie toho práva v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Ak upozornenie veriteľa na možnosť využitia tohto práva identifikáciu konkrétnej omeškanej splátky úveru neobsahuje, je takýto právny úkon neurčitý a dôsledkom toho podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatný.

21. Žalobca listom zo dňa 02.11.2016 žalovanú 1/ vyzval na zaplatenie omeškaných splátok vrátane splátky za november 2016 spolu vo výške 700,06 eur. Rovnako žalobca v liste zo dňa 28.12.2016, ktorým využil svoje právo na predčasné zosplatenie úveru podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka neuviedol, pre omeškanie žalovanej 1/ so zaplatením ktorej konkrétnej splátky úveru toto svoje právo využíva. Z uvedeného zisteného skutkového stavu veci je teda nepochybné, že žalobca ako veriteľ neuviedol v liste zo dňa 02.11.2016, ktorým žalovanú 1/ upozornil na možnosť predčasného zosplatenia úveru podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka, splátku úveru, so zaplatením ktorej bola žalovaná 1/ v omeškaní. Odvolací súd konštatuje, že v danom prípade zo samotných listín týkajúcich sa zosplatenia úveru a predložených do konania žalobcom vyplýva, že neboli splnené všetky zákonné podmienky pre zosplatenie úveru podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka, t. j. že zo strany žalobcu ako veriteľa nedošlo k zosplateniu úveru zákonným spôsobom pre neurčitosť tohto právneho úkonu podľa § 37 Občianskeho zákonníka z dôvodu chýbajúcej identifikácie nezaplatených splátok, pre ktorú sa žalobca rozhodol zosplatiť predmetný úver zmluvne dojednaným spôsobom.

22. Odvolací súd záverom konštatuje, že žalobca sa v predmetnom spore domáhal zaplatenia dlhu na tom skutkovom základe, že celý zostatok dlžnej pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere zo dňa 28.05.2014 sa stal splatným ku dňu 28.12.2016 z dôvodu predčasného zosplatenia úveru. Z uvedených dôvodov, pri viazanosti súdu skutkovými tvrdeniami strán sporu (pri konštatovaní neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru), absencie ďalších skutkových tvrdení strán sporu a s poukazom na zásadu „ne ultra petitem“, nemal odvolací súd inú možnosť ako žalobu v celom rozsahu zamietnuť. V tejto súvislosti dáva odvolací súd do pozornosti závery uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/85/2021, v zmysle ktorých dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd svojim postupom pri posudzovaní žalobou uplatneného nároku žalobkyne prekročil rámec ňou vymedzeného petitu, pretože priznal plnenie z iného skutkového základu, než aký bol vymedzený v žalobnom návrhu. Aj keď sa bezpochyby žalobkyňa domáhala priznania plnenia z rovnakej zmluvy, aká bola oboznámená prvoinštančným a odvolacím súdom, po skutkovej stránke v žalobe jasne tvrdila, že došlo k zosplateniu poskytnutého úveru a v uvedenom smere produkovala k svojim tvrdeniam aj dôkazy. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel majúci za to, že k zosplateniu úveru došlo, avšak odvolací súd, po zopakovaní dokazovania dospel k záveru, že zosplatenie úveru je neplatné. Pokiaľ napriek uvedenému, bez procesnej aktivity žalobkyne, ktorá sa na pojednávanie nariadené odvolacím súdom nedostavila, by priznal časť uplatneného nároku v spore (spolu s príslušenstvom), v ktorom nemohol prekročiť návrhy strán (§ 216 CSP), navyše s ochranou slabšej strany, ktorou bola žalovaná, porušil by zásadu „ne ultra petitem“, čím by porušil právo žalovanej na spravodlivý proces. Odvolací súd má za to, že bolo potrebné zamietnuť žalobu v celom rozsahu rešpektujúc predmet konania vymedzený žalobným petitom a produkovanými skutkovými tvrdeniami zo strany žalobcu, keď žalobou uplatnený nárok nebolo možné priznať z iného skutkového základu, ako bol vymedzený v žalobe.

23. Na základe uvedených záverov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil a žalobu zamietol.

24. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 a 2 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v dôsledku dôvodne podaného odvolania zo strany žalovanej, priznal v konaní úspešnej žalovanej nárok náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).